

TAMMI

ELISA HEILALA

HEIKKI KINNUNEN

Tarinankertojan elämät

ELISA HEILALA

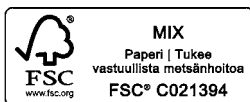
HEIKKI KINNUNEN

Tarinankertojan elämät

TAMMI

HELSINKI

1. painos

© Elisa Heilala ja Tammi 2026

Päivitetty ja täydennetty laitos alun perin vuonna 2016

ilmestyneestä samannimisestä teoksesta.

Kansan Sivistysrahaston Tammen rahasto

on tukenut teoksen kirjoittamista apurahalla.

Kuvatoimitus: Markko Taina

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7803-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Sisällys

9	Alkuun
15	I EI VARSA ITSE LAIDUNTAAN VALITSE
20	Suurperheeksi sodan varjosta
24	Kaunotar ja kansanmies
31	II ISÄ, MUSTA TAITAA TULLA NÄYTTELIJÄ
33	Laulu ja lantti
36	Koulua ja kulttuuria
42	Nuori mies ja tahto taiteilijaksi
46	Tulkintaa Aijukan opissa
51	Melkein lapsitähti
57	III ON ERI ASIA OLLA HYVÄ TEATTERIKOULULAINEN KUIN HYVÄ AMMATTINÄYTTELIJÄ
60	Turhautuminen ja tekemisen riemu
67	IV TIEDETTIIN, ETTÄ OLEMME TEKEMÄSSÄ JOTAKIN MERKITTÄVÄÄ
72	Kuohuntaa puolesta ja vastaan
79	V ME TOIMME SINNE NUORUUDEN JA SURUTTOMUUDEN
82	Uran kujeileva alku
84	Samalla lavalla suuruus ja suruttomuus
87	Meren tulkkina

- 95 VI JÄRJESTYS ON TÄMÄ: ENSIN MITÄ SE JUTTU ON,
VASTA SITTEN MITEN
- 98 Elävän kuvan taikaa
- 103 Legendaarisen jyrän ohjauksessa
- 106 Nuori perhe ja armeijan harmaat
- 113 VII KUN TEATTERI ON HYVÄ, SE JÄTTÄÄ JÄLKIÄ
- 116 Rohkea alku ja valtapiirien vastustus
- 121 Kotkien nousukiito
- 125 Seitsemän veljeksien voimannäyttö
- 133 Ensemble toimii
- 140 Teatterilapsuus Turussa
- 143 Taisteluväsymys
- 151 VIII AATTEEN JA AJATUKSEN VUOKSI
- 156 Syvällä suomalaisuuden ytimessä
- 160 Matka venäläiseen sielunmaisemaan
- 165 IX KOKO TEATTERI NÄYTTELEE
- 169 Menestysmusikaalien vetovoimaa
- 179 Juoppohullun kärsimykset
- 184 Vielä kerran Tšehov
- 187 Suuren talon suuret tunteet
- 203 X RUPPEET VAAN SIKS!
- 212 Valehtelua ja verkkarimiehiä
- 219 Venäjän kielen opettajasta Suomen armeijan vääpeliksi
- 226 Hauskuuden syvin olemus
- 231 Julkisuuden kirot ja naaman kuluminen
- 240 Hauskaa, vaan ei mielistelyä
- 246 Jaksamisen rajoilla

253 XI EI LAULAMINEN JA NÄYTTELEMINEN OLE
OIKEAA TYÖTÄ

255 Ei mikään veropakolainen

261 Liian suuria summia

264 Liian riskitön juttu

267 Punkkari vai pärstäkerroin

271 Taiteilua, ei työtä

277 XII EI OLE KYSYMYKSI ROOLIN SUURUUDESTA,
KYSYMYKSI ON OIKEASTA LÄSNÄOLOSTA

282 Hauskaa vakavasti

288 Epäteatteria *Kokkolan* tapaan

299 40 vuoden välietappi

301 Eläkkeellä näyttämöllä

313 Analyysistä konkretiaan

319 XIII TEATTERISSA ON HELEVETIN HYVÄ, JOS ON
OIKEASTI VANHA ROOLIIN

323 Vielä kerran *Kokkolaan*

325 Kun ei tarvi olla hihnalla

327 Korttivilu ja muut taktiikat

335 XIV VANHA ÄRJY UKKO JA ÄLYKÄS, TUNTEVA MIES

338 Mielensäpahoittaja on niin kuin James Bond tai animaatio-
sarja, se alkaa aina alusta

342 Komiikka vaatii tyylitajua

344 Heikki on niin taitava näyttelijä, että häneltä voi tilata asioita
helposti

348 Hauskuus tulee niistä tilanteista ilman, että yritetään olla
hauskoja

350 Ei noin hyvää näyttelijää kannata pilata liikaa ohjaamalla

355 Ihmiselle voi tapahtua asioita, kun se antaa luvan

359 Suuria tunteita ja huumorin hyrinää

365 XV EI KIINNOSTA SOMEMÄISKE

369 Rakkaudessa ei ole mitään järjellä selitettävää

373 Ei toista voi muuttaa

377 XVI IKÄÄ TULEE, MUTTA SYDÄN KÄY RIPPIKOULUA

379 Haaveet vähenee ja vähenee vanhemmiten, riittää niin vähän

381 Lähteet

393 Henkilöhakemisto

Alkuun

Olisihan se pitänyt tietää, että ei rautatieläisen poika hyppää junasta väliasemalla, vaan nauttii koko matkasta.

Kun kymmenisen vuotta sitten keväällä kirjoitin alkusanoja Heikki Kinnusen elämäkerran ensimmäiseen versioon, tulossa olivat Heikin 70-vuotispäivät, joita hän juhlisti Tampereen Teatterin lavalla *Pukija*-näytelmässä. Seuraava roolikin oli jo tiedossa: Teatterin syksy avautuisi *Patriarkka*-näytelmällä, jonka pääroolia Kinnunen esittäisi.

Kun hän keväällä 2026 täyttää 80 vuotta, hän on esiintynyt runsaat seitsemänkymmentä vuotta erilaisilla näyttämöillä. Teatterin tekeminen on viime vuosina jäänyt vähemmälle, mutta joutilaaksi Heikki ei ole ehtinyt. Tilalle ovat tulleet muun muassa *Mielensäpahoittaja*-elokuvat, koska Heikkiä suoraan lainatakseni: ”Tämä on kivaa, tämä pitää hengissä.”

Kinnusen ura alkoi Mikkelissä hänen ollessaan 9-vuotias *Lumikki ja seitsemän kääpiötä* -näytelmän Jörönä. Jörön ja ”sen varttuneemman version” *Mielensäpahoittajan* väliin mahtuu kymmeniä suomalaisten tuntemia hahmoja, satoja rooleja, tuhansia näytöksiä, suosion- ja huomionosoituksia ja ennen kaikkea suuria tunteita. Olisi silkka mahdottomuus kertoa niistä kaikista tai valita kiinnostavimpia, poimia koskettavimmat, Heikki ei ryhdy siihen itsekään. ”Jokainen juttu

on ollut oma kiinnostava löytöretkensä, jokainen tarina tutustumisen ja kertomisen arvoinen.”

Aloitimme siis alusta ja kävimme läpi koko matkan; mistä tarinaa riitti enemmän, se pääsi kyytiin. Matkalla mukana, tarinoita muistelemassa ja kertomassa on koko joukko Heikin sukulaisia, kollegoita ja ystäviä. Heille Kinnunen on tarkka, analyyttinen ja läsnä oleva tulkitsija, jolla on poikkeuksellinen kyky kohdata katsojat. He kuvaavat häntä myös kiltiksi ja lempeäksi, välillä mietteisiinsä vetäytyväksi ja vakavaksi, joskus väsymättömäksi jurnuttajaksi ja usein jouhevaksi jutunkertojaksi. ”Ikoni, legenda, tervaskanto...” kaikista haastatelluista huokuu vahva arvostus niin persoonaa, näyttelijää kuin pitkää uraa kohtaan.

Heikki itse ei välittäisi puhua itsestään ollenkaan: ”Tää on ollut elämää ja tämäntyypistä elämää. Ei todellakaan mitään erityistä.” Mutta näyttelemisestä, siitä hän kertoo aina, paljon ja mielellään. Ja kun tarkemmin miettii, se jos mikä on häntä itseään: ”Tämä on aina ollut työ ja harrastus, intohimo ja elämä. Mikään ei oo hurmaavampaa kuin näytellä pientä ihmistä suurten haaveiden kanssa!”

Kirjoitan näitä päivitetyn *Tarinankertojan elämät* -kirjan alkusanoja junassa matkalla lapsuudenkotiini Pohjois-Pohjanmaalle. Junakuulutus kertoi juuri, että saavumme pian Vihanti (Raahe) -asemalle ja sen jälkeen Ruukkiin, jossa hypään junasta palatakseni autolla muutaman kilometrin takaisin päin Tuomiojalle, jossa junat eivät enää vuosiin ole pysähtyneet. Kylänraitti on hiljainen, vain vanha asemarakennus paljastaa, että kylässä oli aikoinaan toimiva asema, joka vuoteen 1953 tunnettiin nimellä Lappi. Täältä, Pohjanmaan radan varrelta alkoi myös tarinankertojamme ensimmäinen elämä.

Sydämelliset kiitokset kaikille teille, jotka olitte mukana avaamassa Heikin tarinoita. Lämpimät ajatukset myös heille,

jotka ovat kuluneen kymmenen vuoden aikana jo poistuneet keskuudestamme.

Heikki, iso kiitos ajastasi ja elämäsi tarinoista, odottelen mielenkiinnolla niitä lisää.

Elisa Heilala

I

*”Oon oikeastaan miettinyt jälkeinpäin,
että olen aina uskaltanut lähteä.”*

— HEIKKI KINNUNEN —

EI VARSA ITSE LAIDUNTAAN VALITSE

Heikki Kinnunen kertoo lukeneensa jostakin, että pieni lapsi ei muista juuri mitään varhaisimmista vuosistaan, mutta jatkaa välittömästi tietävänsä, ettei mokoma väite pidä paikkaansa: ”Olin alle 3-vuotias, kun me asuttiin Lapin asemalla, ja mulla on sieltä valtavasti muistoja.”

”Muistan, kun sisareni Eeva oli tehnyt mulle kaniturkin. Oli nuoskakeli, valtavan märkää, turkki painoi ja oli epämiellyttävä eikä kukaan jeesannut sitä pois mun päältä. Olin parivuotias, äiti oli varmaan synnyttämässä meidän nuorimmaista eli Vesaa. Ja sitten, kun Vesa oli just syntynyt: Buchmanin Aino, äidin kaveri, semmonen Lastumäen kokoinen nainen, kiusotteli minua, että nyt hän vie sen mun uuden pikkuveljen. Se ryllytti tyhjiä kärryjä eteisessä, ja mä yritin masinoida kylän poikia, ettei se veis sitä.”

”Muistan, kun veljeni Pekka laittoi parinsadan litran tynnyriin vettä ja pääsin hänen kanssaan siihen uimaan. Siskot toivat mut sinne kahdesta kädestä roikottaen. Se oli suuri hetki: Pekan kanssa uimaan.”

”Ja ne juoksukilpailut muistan – aseman vieressä puistikon hiekkatiellä. Mä selvästikin voitin sen kilpailun. Hieman mä ihmettelin, kun kaikki muut sisarukset juoksi takaperin mua vastaan!”

”Mulla on myös ihan tarkka mielikuva siitä, kuinka laskin Eevan mustan kanin irti häkistään. Juoksin sen perässä. Totta kai mä pelkäsin, kun olin laskenut kanin karkuun. Se tais mennä vielä aseman laiturin allekin, mutta en mä sitä koskaan löytänyt. Ilmeisesti se kuitenkin tuli takaisin, koska siitä ei tullut kysymyksiä.”

”Ja vielä muistan senkin, kun pääsin isän traktorin kyytiin. Isällä oli traktori siihen aikaan, ensimmäinen sillä kylällä, hän kävi puimassa ja kyntämässä. Muistan, miten hieno hetki se oli, kun istuin isän sylissä ja ajettiin rautapyörätraktorilla.”

Heikki Kinnunen kertoo lukuisissa lehtihaastatteluissa käyneensä syntymässä Raahessa, mutta viettäneensä lapsuutensa

*Hymy kameralle käy
helposti ja miksei
kävisi: tämä hymypoika
osasi jo alle kahden
ikäisenä käskystä
juonitellakin.*

ja kasvaneensa Mikkeliissä. Mikkeli on kotipaikka, jos häneltä kysytään, mutta muistoja ja mielikuvia on jo matkalta ennen sitä.

Ennen Mikkeliin asettumista Kinnunen ehti asua kahdella paikkakunnalla, ensin Paavolan kunnan Lapin kylällä Pohjois-Pohjanmaalla, sitten Kajaanin kupeessa Kontiomäellä. Isän työ rautateillä vei perheen asemapaikkakunnalta toiselle. Vastuu ja palkka kasvoivat työpaikkaa vaihtaessa, niin myös perhe – lopulta suurperheeksi.

Heikki Kinnusen isän, Paavon, suku oli Karjalasta. Isoisä, Heikki-ukki, oli kotoisin Liperin Venepohjasta. Kuvien perusteella hämmästyttävästi nuorempaa kaimaansa muistutava isoisä oli omalla hiljaisella tavallaan periaatteen mies, uskonnollinenkin, mutta ei muita uskonnollisuuteen painostava. Heikki-ukki kierteli Sortavalasta ostamallaan Ford Essex -autolla Karjalaa ahkerasti, mutta piti aina huolta, että kirkonmenojen aikaan oltiin kirkossa. Isoäiti, Hannaksi kutsumanimeltään lyhentynyt Johanna (o.s. Heikkola), oli syntynyt Töysässä ja muuttanut sieltä Viipuriin. Railakkaasta ja reippaasti työhön tarttuvasta eteläpohjalaisesta Hannasta tuli sukuaan paljon tutkineen Matti Kinnusen, Heikin vanhimman veljen, mukaan vilkkaan luonteenlaatunsa vuoksi karjalaisempi kuin monesta 'aidosta' karjalaisesta.

Heikki ja Hanna Kinnuselle syntyi Viipurissa kaksi lasta: Elin 1905 ja Paavo 1909. Ukki elätti perhettä konemestarina ja veturinkuljettajana sekä maata viljelemällä, kunnes joutui evakkoon talvisodan syttyessä.

Kinnusen äidin, Ainon, vanhemmat Matti ja Susanna Tenhunen (o.s. Karvonen) olivat myös Itä-Suomesta, Tohmajärven Värtsilästä. Isoisä oli taitava seppä, isoäiti puolestaan viisas ja sävyisä nainen, joka olisi halunnut kouluttautua sairaanhoitajaksi mutta jonka haave hautautui perheen kasvaessa.

Matti ja Susanna Tenhunen saivat viisi lasta: Alpo syntyi Värtsilässä vuonna 1902, Aino Impilahdella 1903, Toini 1905 Helsingissä, Matti Tampereella 1908 ja kuopus Mikko (Mikael) myös Tampereella 1911. Perhe asui useilla paikkakunnilla, rajan pinnassa Värtsilässä, Läskelässä, Sortavalassa sekä Tampereella ja Helsingissä.

”Mie läksin tanssimaan. Siellä oli rautatieroikan pojat, jotka rakensi sitä rautatietä Läskelästä Pitkäänrantaan ja Salmiin asti. Paavo ei ollu sillon siellä. Se asu yhen tuttavan Tuunaisen luona. Tuunainen sano, että kuulehan Aino, nyt tul mies siulle. Tulehan kahtommaan. Mie mänin, siellä rimputteli mantoliiniin Paavo. Tuunaisen rouva sano, että käyvvään syömään, tulehan Paavokin tänne, on siullekin pöyvvän kolkkaa. Mie katoin syrjäsilmillä, että minkälainen se on. Paavo poltti loppitupakkaa. Se pan sen tupakan pois, villasukat ol jalassa. Mie kun olin semmonen hieno neiti, niin ajattelin, että mikähän tämä on. Sitten kun mie läksin kottiin, niin Emma sano, että elä sie vieroksu tuota Paavoo. Sen isä on konemestari Suojärven ratalla, niillä on talo ja ne on hyviä ihmisiä kaikin puolin.”

”Laivalla käytiin kihlaostossa. Siellä ol yks asemapäällikkö vanhapoika, se ol rakastunnu minnuun ja puhemiehenä ol aina kirjuri. Se sattu sammaan laivaan ja kyllä sen hymy hyyty, kun näk sormuksen miun sormessa. Ei hymyilly miulle ennää. Kirkossa vihittiin. Meitä ol kaks parrii. Sammaan aikaan vihittiin yhen lautamiehen poika. Tää lautamies oli ottana viis vaimoo. Poika sano papille, että jos myö ei osatakkaan, ois pitänä kyssyy isältä mallii. Pappi sano lopuks, että hyvinhän se män. Miulla ol kihlajaispuku hääpukuna. Se ol värillinen, kun oli talvi. Miulla ois ollu nätti valkee puku, mutta ei sitä voinu talavella panna. Miulla hohti posket punasena ja kukka ol rinnassa.”

Näin kertoo tapaamisestaan ja avioliiton alkutaipaleesta Paavo Kinnusen kanssa Aino, tuleva rouva Kinnunen. Tarinan on tallentanut Heikin sisko Kaarina Raeste, joka haastatteli äitiään vuonna 1982. Paavo Kinnunen oli osunut Ainon kotipaikoille tullessaan armeijan jälkeen harjoittelemaan tulevaa opiskeluaan varten. Hänet oli hyväksytty tiemestareita kouluttavaan Helsingin teollisuuskouluun ja sinne hän myös lähti – ensin yksin, mutta pian Aino seurasi perässä. Tuoreen vaimon kertoman mukaan aviomiestä ei sopinut päästää yksin pääkaupungin houkutuksiin.

”Mie olin Paavon kotona Matkaselässä, kun Puavo ol sota-väessä Sortavalassa. Ja sitten Puavo män Helsinkiin teknilliseen kouluun kansakoulupohjalta suoraan. Ol se eri poika. Mie tein siinä kaikkee, paitsi ulkotöitä mie en oo tehny koskaan. Ukki hommas meille asunnon Helsingistä Inkoonkadulta. Yks mies tuli meille ja sano: Jaaha, että nuoren rouvankin mies on Helsingissä. Helsingissä viiään mies. Seuraavalla viikolla ukki kävi ostamassa asunnon.”

Suurperheeksi sodan varjosta

Helsingin aikana Kinnuset saivat kolme lasta: Matin 1930, Eevan 1932 ja Maijan 1934. Perhe asui useassa eri osoitteessa eri puolilla Helsinkiä. Valmistuttuaan rakennusmestariksi Paavo Kinnunen työskenteli Valtionrautateilla Pasilassa työnjohtajana.

Vakituiset työpaikat olivat Suomessa tuohon aikaan kiiven alla, ja kun Paavo Kinnunen sai syksyllä 1934 työpaikan ratavartijana Hiitolassa, hän oli heti valmis lähtemään. Heikin vanhin veli Matti muistaa kuulleensa, että ratavartijan palkka oli tuohon aikaan 1 100 markkaa kuukaudessa. ”Tuhat-suppeloinen, sanoi isä ja sipsutti tuhatlappusta sormissaan”, tuolloin 13-vuotias Matti Kinnunen muistelee.

Hiitolassa Kinnuset eivät ehtineet olla kuin runsaan vuoden, kun Paavo Kinnunen sai rataesimiehen paikan Joensuusta, jossa nopeasti kasvanut perhe pysyi suurimman osan sota-aikaa paeten välillä pommituksia Liperiin ja Onttolaan. Vuodesta 1936 lähtien Kinnuset asuivat isän ja ukin yhdessä ostamassa mökissä Niinivaaran kylässä. Joensuun aikana perheeseen syntyivät Pekka 1937, Jorma 1939 ja Elisa (Anna Elisabeth) 1941.

Sodan aikana Paavo Kinnunen joutui rautatiejoukkoihin, jotka korjasivat vihollisen pommituksissa vahingoittuneita

rataosuuksia Karjalassa. Väli rauhan aikana Kinnunen palasi entiseen työhönsä Joensuun kaupunkiin rataosaston esimieheksi, mutta lähti sieltä jälleen jatkosodan puhjettua sotilasratamestariksi Jessoilaan.

Keväällä 1943 Paavo Kinnunen pääsi siviiliin, ja edessä oli jälleen työnhaku ylenemisen ja paremman palkan toivossa. Hakemukset lähtivät kuuteen paikkaan, joista tarppäsi Lappiniminen kylä Paavolan kunnassa silloisessa Oulun läänissä. Kahdeksan Joensuun vuoden jälkeen edessä oli reilu kuusi vuotta Pohjois-Pohjanmaalla, Heikki Kinnusen ensimmäisten lapsuusvuosien seudulla.

Lapin aikana Kinnusten perhe kasvoi edelleen: Kaarina syntyi 1944 ja Heikki 1946. Kun vielä 1948 – jälleen tarkalla kahden vuoden erotuksella – syntyi Vesa, oli koossa kunnioitettava katras täysin talon rouvan toiveiden mukaan. Aino Kinnunen oli näet naimisiin mentäessä vannottanut tulevalta mieheltään kaksi lupausta: Paavo ei saa kieltää, jos hän jotain antaa – Karjalassa oli tapana, että kylästä lähdettäessä tarjoamisista koottiin vielä kotiinviemiset – ja hän haluaa 12 lasta!

Parhaiten Lapin aika on vanhimman veljen Matin muistissa. Myös Heikin sisko Kaarina Raeste on kirjannut talteen äitinsä muistoja Heikin ensimmäisistä vuosista, muistaapa hän jotain niiltä ajoilta itsekin.

Kun Heikki syntyi, Kinnuset olivat jo asuneet muutaman vuoden Lapissa ja nopeasti sopeutuneet pohjanmaalaiskylän elämään. Asuttiin ja elettiin aseman isossa yhteisössä, isä kävi töissä ja töitä riitti sopivasti myös vanhimmalle pojalle Matille. Asunnon yhteydessä oli navetta laitumineen, ja Kinnuset pitivätkin paria lehmää, sikaa ja lampaita. Lisää ruoka-aineksia – sieniä ja marjoja – kerättiin lähiympäristön metsistä ja soilta.

Aino Kinnusen sisko Toini tuli Heikin syntymän jälkeisenä kesänä vierailulle sisarensa luokse. Kaarina muistaa vierailun:

Aino Kinnusen toive miehelleen Paavolle oli tusina lapsia. Ihan siihen ei ehditty. Kuvassa Lapin ajoilta ylhäällä vasemmalta Pekka, Eeva, Jorma ja Maija. Alhaalla isänsä sylissä Heikki, sitten Elisa, äiti Aino, Kaarina ja Matti. Nuorin lapsi Vesa on tässä vaiheessa vasta tulossa.

”Toini sanoi äidilleni, että sie kerroit saaneesi pojan, mutta et sanonut että tällaisen! Tästähän tulee näyttelijä, niin ilmeikäs on. Paljon meitä nuorempia sisaruksia hoitaneella Eeva-siskollani ja Heikillä olikin oma leikkinsä: kun Eeva sanoi, että juonittele Heikki, juonittele, Heikki kaatui lattialle ja sätki jalkojaan. Osasi siis jo alle kahden ikäisenä pyynnöstä juonitella.”

Aino Kinnusen toive tusinasta lapsia ei aivan toteutunut, mutta jo 9-lapsisena perhe oli siihenkin aikaan suuri ja kasvoi

Näyttämöiden, elokuvien ja tv-viihteen legendan kiehtova elämä

Koko Suomi tuntee Heikki Kinnusen, mutta mitä me tiedämme hänestä? Elämäkerta vie lukijan kulissien taakse ja avaa paitsi konkarinäyttelijän ammatillista uraa myös hänen yksityiselämänsä ja omimpia tuntojaan.

Alun perin vuonna 2016 ilmestyneessä ja nyt 80-vuotispäivän kunniaksi täydennetyssä elämäkerrassa Heikki Kinnunen avautuu elämästään: lapsuuden isosta, alituisen muuttaneesta rautatieläisperheestä, nuoren pojan tiestä Teatterikouluun ja sieltä Suomen arvostetuimmille näyttämöille, mm. Kansallisteatteriin, Turun kaupunginteatteriin, Helsingin kaupunginteatteriin ja Tampereen Teatteriin, unohtamatta mittavaa uraa elokuva- ja tv-viihteen maailmassa tai kärhämii verottajan kanssa ja eläkeläisvuosien uutta nousua valokeilaan muun muassa *Mielensäpahoittaja*-elokuvien pääosassa. Omia kokemuksiaan ja näkemyksiään näyttelijälegendasta kertovat kirjas- sa myös perhe, ystävät ja lukuisat työtoverit vuosien varrelta.

ELISA HEILALA on pitkään mainosalalla työskennellyt strategi, brändikonsultti ja vapaa kirjoittaja.

	 9 789520 478032
www.tammi.fi	99.1 ISBN 978-952-04-7803-2